

samostan je ostal še dalje. Leta 1711. pa je volilni knez Karl Albert ustanovil novo vojaško akademijo, katero so obiskovali visoki plemiči bavarski in avstrijski, kakor: knez Lobkowitz, grofi Auersperg, Kaunitz, Metternich i. dr. Toda že l. 1744. je udarila strela v samostan in uničila cerkev in akademično poslopje. Akademijo so opustili, a sezidali so v tedanjem baročnem slogu novo prekrasno cerkev, katera stoji popravljena in prenovljena še danes. Umetnikom in slikarjem, ki so krasili in slikali cerkev, so pomagali tudi „umetniki“ iz Oberammergau. In navzeli so se novih idej in se naučili marsikaj novega. Izboljšali so si umetniški okus, spoznali uporabo barv — nekdanje so namreč v Oberammergau barvali svoje izdelke — seznanili se z zakoni anatomije itd. Tako je bil učenec Knollerjev¹, ki je takrat slikal cerkev v Ettalu, Franc Zwink, takozvani „Luftmaler“, čigar freske še danes krasijo nekatere hiše v Oberammergau.

¹ Martin Knoller, slikar tirolski, rojen l. 1725. v Steinachu pri Inomostu. Še vedno občudujejo tujci njegovo fresko-sliko v rotundi in slike na petih oltarjih.

Naj omenim še zanimiv socialen pojav, ki ga opazimo v 17. stoletju v Oberammergau. Ker je rezbarstvo cvetelo in dajalo velik zaslužek, je hitelo vse, od blizu in daleč, da se naseli v Oberammergau. Kmalu je bilo ljudstva preveč, živeža in stanovanj premalo. Oblasti so si izmislile radikalno sanacijo razmer. Poklicani faktorji so hodili od hiše do hiše in kjer so našli kakega pritepenca in priseljenca, so mu zmetali vse na cesto in ga spodili iz vasi. Kdor ni šel prostovoljno, so ga zvezali, vrgli na voz in odpeljali na Avstrijsko, kjer so takrat ljudi potrebovali.

Tako so bili dani vsi pogoji za miren socialen razvoj vasi Oberammergau. Toda prišli so hudi časi. Že l. 1632. in zopet deset let pozneje so Švedi neusmiljeno plenili in ropali po vasi. Nato so sledile neprestano vojske med Francozi in Nemci, Francozi in Avstrijci. Naj omenim samo bitko med Francozi in Avstrijci l. 1808., v kateri je pogorela skoro vsa vas. In vojski se je pridružila lakota in draginja in spravila Oberammergau na rob propada.

(Dalje.)

Dva cveta.

V spomin † g. M. L. — Zložil Vekoslav Remec.

Obraz tvoj sije v dušo mi v teh dneh,
še ves ozarjen z glorio večerno,
pokojen, kot bi upanje ti verno
v življenje že ugašalo v očeh.

Bogve zakaj sred vrta sva obstala,
kjer tuberoze so srebrne cvele? ...
Utrgala si dve in mi dejala:

In veš, takrat? ... Pred nama so po tleh
bežale sence skozi vrt nemirno,
za nama vriskal radostno, prešerno
je drugih govor in brezskrbni smeh.

„Vam za življenje, meni pa za smrt ...“
Pogled tvoj bil v brezkončnost je uprt,
a mene težke slutnje so objele.

Študentovska.

Zložil Vekoslav Remec.

No da, ti moj brneči samovar,
nocoj naj se s teboj pogovorim,
ker ni nikogar, da kramljal bi z njim —
sicer pa — kaj nama ves svet je mar?

Tako ves čuden si nocoj kot jaz,
kdo, vruga, naj razume, kaj brniš,
in vrhutega zunaj burje piš
na stekla bije, v srcu pa je mraz ...

In jaz ne vem, kaj od sveta želim,
življenju kakor sfingi zrem v oči. —
Kako s teboj nocoj jaz govorim —
jaz te ne umem in ne mene ti.

